

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 15 0 К 004152 25 Кж 5
Бања Лука, 21.10.2025. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, Светлане Марић и др Владимира Симовића као чланова вијећа, уз учешће записничарке Ање Давидовић, у кривичном предмету против оптуженог П. Л. због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалбама окружне јавне тужитељице Бојане Марковић из Требиња и браниоца оптуженог, адвоката Бранка Карадеглића из Чапљине, изјављеним против пресуде Окружног суда у Требињу број 15 0 К 004152 24 К 2 од 24.02.2025. године, у сједници вијећа, одржаној у присуству браниоца оптуженог 21.10.2025. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе браниоца оптуженог П. Л. и окружне јавне тужитељице Бојане Марковић из Требиња и потврђује пресуда Окружног суда у Требињу број 15 0 К 004152 24 К 2 од 24.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Требињу број 15 0 К 004152 24 К 2 од 24.02.2025. године, оптужени П. Л. је оглашени кривим због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (надаље: КЗ СФРЈ) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци. Истом пресудом су на основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (надаље: ЗКП РС), оштећени Р. Џ. и оштећени под псеудонимом “А” упућени да имовинскоправне захтјеве могу остваривати у парничном поступку, а на основу члана 99. став 1. ЗКП РС је оптужени обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити донесено посебно рјешење након прибављања за то потребних података.

Против ове пресуде жалбе су изјавили бранилац оптуженог, адвокат Бранко Карадеглић из Чапљине и окружна јавна тужитељица Бојана Марковић из Требиња.

Окружна јавна тужитељица је жалбу изјавила због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако да се оптужени осуди на казну затвора у дужем трајању.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те због одлука о кривичноправној санкцији, трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтјеву, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако да се оптужени ослободи од оптужбе или да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак. У жалби је затражио да он и оптужени буду обавијештени о сједници другостепеног вијећа овог суда.

Окружна јавна тужитељица је изјавила одговор на жалбу браниоца, којим оспорава основаност те жалбе и предлаже да овај суд одбије жалбу браниоца као неосновану.

На сједници вијећа овог суда, која је одржана у складу са чланом 318. став 1. и 4. ЗКП РС, у присуству, браниоца оптуженог, адвоката Бранка Карадеглића и у одсутности уредно обавијештеног оптуженог. Бранилац оптуженог је изложио своју жалбу, остајући код свих навода и приговора те жалбе и код алтернативно постављеног жалбеног приједлога - да се побијана пресуда преиначи тако да се оптужени ослободи од оптужбе или да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Суд је испитао побијану пресуду сходно члану 320. ЗКП РС, по свим наводима жалби и по службеној дужности да ли је повријеђен кривични закон на штету оптуженог, имајући у виду и излагање браниоца на сједници другостепеног вијећа овог суда, као и стање предметних списа, па је одлучио као у изреци ове пресуде из разлога који слиједе.

Побијаном пресудом нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г) и к) ЗКП РС и става 2. истог члана, на које се жалбом браниоца указује и по том основу пресуда неосновано побија.

У жалби бранилац неосновано наводи да суд није у складу са чланом 266. став 2. ЗКП РС одредио да 22.01.2025. године главни претрес почне изнова, иако је од претходног протекло више од 30 дана и да је одбрана остала ускраћена за право да одлучи о коришћењу раније изведених доказа. Преслушавањем тонског снимка записника са главног претреса од 22.01.2025. године, овај суд је утврдио да је након отварања наставка главног претреса и доношења одређених процесних одлука (којим је одбијен приједлог одбране да се поново позива један свједок и дозвољено читање његовог исказа из истраге), предсједник вијећа је навео (у 11:57) да је пропустио да због протеча више од 30 дана од претходног главног претреса претрес започне изнова, па је тад и објавио да претрес почиње изнова, а странке и бранилац су се сагласили да се оптужница не чита поново и да се поново не саслушавају раније саслушани свједоци. Како је с тим у вези тужитељица исказала своју сагласност и прије него је предсједник вијећа довршио питање да ли су сагласни да се свједоци поново не саслушавају, то се предсједник вијећа по том питању посебно обратио браниоцу, који је потврдно одговорио и несумњиво исказао сагласност одбране, сходно члану 266. став 2. ЗКП РС. Стога у поступку доношења побијане пресуде с тим у вези нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 266. став 2. КЗ РС и члана 311. став 1 тачка г) ЗКП РС, на које се жалбом браниоца неосновано указује.

Једнако тако се жалбом браниоца неосновано приговара да су током истраге учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са

чланом 233. став 5. КЗ РС и члана 311. став 1 тачка г) ЗКП РС, због којих је било нужно донијети пресуду којом се оптужба одбија. С тим у вези изнесени наводи жалбе - да оптужени у току истраге није испитан на околности предметног кривичног дјела за које је оптужен и да се стога против њега није ни могла подићи предметна оптужница, немају упориште у записнику Тужилаштва БиХ од 29.11.2017. године, о испитивању осумњиченог П. Л., на које се бранилац у жалби позива. При том бранилац занемарује релевантни дио тог записника о испитивању осумњиченог, којем је и сам присуствовао, а који се односи на садржај наредбе за спровођење истраге која је том приликом прочитана и њен је садржај унесен у записник. Овом је наредбом осумњиченом на терет стављено кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона СФРЈ, чији чињенични опис садржи и инкриминисане радње оптуженог извршене током јуна 1992. године у Самачком хотелу Термоелектране Гацко, на штету више цивилних лица бошњачке националности, због којег дјела је против њега подигнута и предметна оптужница. Стога је нетачан навод жалбе да оптужени није испитан у току истраге на околности предметног кривичног дјела и да је предметна оптужница подигнута уз повреду његовог права на одбрану и супротно одредби члана 233. став 5. ЗКП РС (раније став 3., који се у жалби наводи), па се с тим у вези изјављени приговори жалбе о учињеним битним повредама одредаба кривичног поступка, показују неоснованим. Бранилац у жалби неосновано тврди да је том приликом саслушање обављено само на околности другог дјела, извршеног на другом мјесту (у мотелу „Кошута“) и на штету других лица, користећи се ситуацијом да је наредба за спровођење истраге садржавала и друге инкриминисане радње истог кривичног дјела, које су тад осумњиченом биле стављене на терет, а за које није оптужен. Ова околност, као ни околност што су му приликом испитивања у истрази предочене само оне инкриминисане радње предузете у Самачком хотелу Термоелектране Гацко на штету четворице, а не и свих једанаест оштећених који су обухваћени предметном оптужницом, нису довеле до повреде права оптуженог на одбрану, нити права које је као осумњичени имао по члану 6. став 1. ЗКП РС, код неспорне чињенице да му је током предметног кривичног поступка омогућено да се изјасни, у складу са чланом 6. став 2. ЗКП РС, о свим чињеницама и доказима који су му стављени на терет у вези са свим оштећеним који су обухваћени оптужницом, те да с тим у вези изнесе чињенице и доказе које му иду у корист. Исте је разлоге у својој пресуди (на стр. 23.) изнио и првостепени суд, образлажући зашто није прихватио идентичне приговоре одбране, изнесене у завршној ријечи браниоца и зашто није утврдио постојање околности која искључује кривично гоњење оптуженог, као разлог из члана 297. тачка д) ЗКП РС, због којег је приједлог одбране био да се донесе пресуда којом се оптужба одбија.

Околност што у побијаној пресуди нису прецизно наведени датуми и доба дана кад су предузете поједине инкриминисане радње, већ се наводи да су извршене током јуна 1992. године, није довела до неразумљивости изреке пресуде, као битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, како се то у жалби браниоца неосновано наводи. У погледу исте битне повреде се жалбом неосновано наводи да пресуда не садржи чињенице и околности које чине обиљежја кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, које се по наводима жалбе односе на психички однос оптуженог према дјелу *in tempore criminis*. При том жалилац очигледно губи из вида да опис дјела у изреци побијане пресуде садржи наводе да је оптужени „свјесно и вољно“ физички злостављао затворене бошњачке цивиле и према њима нечовјечно поступао, што опредјељује његов психички однос према дјелу као директни умишљај, о којем облику виности су у побијаној пресуди (на стр. 22. пресуде) изнесени сви релевантни разлози.

Уз то, жалилац губи из вида и остале дијелове чињеничног описа предметног кривичног дјела, који се односе на вријеме оружаног сукоба у Босни и Херцеговини, статус оптуженог и његово поступање, којима је кршио правила међународног хуманитарног права из члана 3. став 1. тачка 1. а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за вријеме рата од 12.08.1949. године у вези са чланом 4. став 1. и 2. Допунског протокола од 08.06.1977. године (Протокол II), а на штету више цивилних лица бошњачке националности, који су према тим међународним прописима имали статус заштићених лица. Стога, супротно наводима жалбе, овај суд налази да чињенични опис дјела због којег је оптужни оглашен кривим изреком побијане пресуде, садржи све чињенице одлучне за постојање кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, као и чињенице које су његову кривичну одговорност определијиле као директни умишљај. Истичући у жалби да у чињеничном опису предметног кривичног дјела нису наведене и друге одредбе IV Женевске конвенције, које ближе одређују шта се сматра под тешким повредама те конвенције (хотимична убиства, мучења и нечовјечна поступања, проузроковање великих патњи или наношења озбиљних повреда тијелу или здрављу), жалилац неосновано сматра да је то довело до неразумљивости изреке пресуде, као битне повреде кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. С тим у вези жалилац неосновано сматра и да се наведеним видовима конвенцијских повреда тужилац и суд уопште нису ни бавили, губећи из вида да су у изреци побијане пресуде, као и у оптужници, наведене и детаљно чињенично описане радње нечовјечног поступања оптуженог и наношења оштећеним озбиљних и тешких тјелесних повреда, за које је правилно побијаном пресудом утврђено да представљају кршење забрана из наведених одредби IV Женевске конвенције и Протокол II. Стога, иако у жалби бранилац правилно констатује да нечовјечно поступање у смислу наведених међународних прописа представља - намјерну радњу која је објективно просуђена и смишљена, а не случајна, којом се наноси тешка тјелесна и душевна патња и озбиљно насрће на људско достојанство, ипак погрешно закључује да у опису предметног кривичног дјела недостаје ова количина криминалне дјелатности оптуженог. С тим у вези се жалилац упућује на разлоге које је првостепени суд навео у образложењу своје пресуде (на стр. 20, 21. и 22.), као мјеродавне и по оцјени овог суда у свему прихватљиве за правну оцјену дјела за које је оптужени оглашен кривим као кривичног дјела из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, уз позивање и на праксу Међународног кривичног суда за бившу Југославију, која нечовјечно поступање одређује као сакаћење, наношење тешких тјелесних повреда, премлаћивање и подузимање других насилних радњи. Стога побијаном пресудом нису изостали разлози у погледу чињеница одлучних за постојање предметног кривичног дјела, па ни учињена битна повреда кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС (у жалби се очигледном омашком наводи одредба члана 312. став 1. тачка к) ЗКП ФБиХ), како се то у жалби браниоца неосновано наводи.

Исказаним неслагањем одбране са датим разлозима у погледу одлучних чињеница, оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања, па их је овај суд имао у виду и цијенио приликом испитивања чињеничне основе побијане пресуде.

С тим у вези суд налази да наводи жалбе браниоца нису успјели довести у сумњу начин на који је првостепени суд цијенио доказе оптужбе и одбране изведене на главном претресу (читањем или вршењем увида у записнике из истраге и друге доказе објективне природе, те саслушањем свједока оптужбе: оштећених Р. Ц., Е. К., Х. Т., Е. Г., А. Ч. и свједока под псеудонимом „А“, те свједока М. К., Р. И., Ц.М., Р. Т. и свједока под псеудонимом „Б“ и саслушањем свједока одбране: С. А., Д. Г., П. Г., П. К., В. Ц., А. Г., С. Г., Р. Г., Ж. Н., Н. П., Р. Ћ., З. Л., С. К., Ц. Ч., А. Б. и М. В. и читањем изјава из истраге

свједока С. О., М. Б. и Х. Б. и др.), па ни коначан закључак првостепеног суда, изведен на основу савјесне оцјене изведених доказа у складу са чланом 295. став 2. ЗКП РС, о несумњивој доказаности битних навода оптужбе - да је оптужени током јуна 1992. године, за вријеме оружаног сукоба у Босни и Херцеговини, као припадник Војске Републике Српске, кршио правила међународног хуманитарног права тако што је у Самачком хотелу Термоелектране Гацко нечовјечно поступао и физички злостављао и затворене цивиле бошњачке националности Х. Т., Р. Џ., Е. К., Е. К., Х. З., Е. Г., З. Д., Л. Х., М. В. и оштећеног са псеудонимом „А“ и тиме учинио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, ближе описано у изреци побијане пресуде. О томе су у образложењу побијане пресуде изнесени јасни, потпуни и за овај суд у свему прихватљиви разлози. За супротан став одбране, у жалби браниоца нису изнесени прихватљиви аргументи, нити понуђени нови докази, па се приговори те жалбе, којима се оспорава утврђено чињенично стање, показују неоснованим.

Када инсистира на различитости у изјавама одређених свједока, настојећи да оспори оцјену вјеродостојности изјава оштећених и других свједока, којима је првостепени суд поклатио вјеру приликом утврђивања чињеничног стања, бранилац издваја само неке дијелове њихових изјава и не сагледава их у контексту осталих навода цјелокупног исказа свједока и не доводи у везу са битним дијеловима исказа других слушаних свједока и осталих изведених доказа објективне природе, како је то поступио првостепени суд приликом оцјене свих доказа, сходно члану 295. став 2. ЗКП РС, што је за резултат имало њихову правилну оцјену свих свједока, како са аспекта вјеродостојности, тако и доказне вриједности, коју оцјену наводи жалбе нису успјели довести у сумњу.

Тако се у жалби браниоца издвајају дијелови изјава оштећених, као изјава свједока „А“ - да је П. Г. био са оптуженим када су њега тукли, свједока Х. Т. - да су М. Б. и З. С. били 28.06.1992. године са оптуженим, када су тукли њега и друге заробљене, свједока З. Д. - да је оптужени био у друштву са два припадника Бијелих орлова, свједока Е. К. - да су 21.06.1992. године њему повреде нанијели оптужени, ударајући га пушком, и П. Г., ударајући га пушкомитраљезом и да је за њихова имена сазнао од професора Е. К. који му је рекао да их познаје из средње школе (при чему бранилац напомиње да је оптужени средњу школу завршио у Сарајеву), свједока Е. К. из истраге - да су га тукли оптужени и П. Г., који није имао оружје, те свједока Р. Џ. - да су га тукли заједно са Е. К. и Е. К..

Изјавама наведених и других свједока се жалбом апострофирају одређене разлике у погледу врсте наоружања или униформе које је оптужени имао у вријеме кад је по изјавама свједока долазио у Самачки хотел и када је сам или заједно са другим лицима, злостављао оштећене, на начин који су свједоци у битном сагласно и увјерљиво описивали, са више или мање детаља. Изнесени пак разлози у изјавама свједока оштећених, немају одлучан значај, какав им се жалбом браниоца неосновано придаје и тако настоји довести у сумњу о вјеродостојности изјава свједока оптужбе. При том жалилац очигледно губи из вида да се изјаве оштећених и других свједока којима је првостепени суд поклатио вјеру приликом утврђивања чињеничног стања, нису односиле на само један долазак и инкриминисано поступање оптуженог у Самачком хотелу, у којем су они били затворени, већ на више његових долазака у току мјесеца јуна 1992. године, приликом којих је несумњиво могао бити и различито обучен и различито наоружан. Осим тога, за разлику од жалиоца, првостепени суд је имао у виду да су свједоци своје изјаве давали на околности за њих стресних и трауматичних догађаја, који су преживјели док су заједно са великим бројем других цивила били затворени у тијесну

и мрачну просторију Самачког хотела у Гацку и држани у тешким условима и понижавајућем положају, а по доласку оптуженог и других лица која су их физички злостављали, морали су да по њиховим наређењима држе спуштене главе, како су то свједоци и наводили у својим изјавама. Стога је правилно првостепени суд сматрао разумљивим да су тешки услови у којима су оштећени боравили, условили и различите могућности појединих свједока у погледу уочавања свих околности које су пратиле инкриминисана поступања оптуженог, као и могућности запамћивања и прецизног репродуковања тих догађаја послје низа протеклих година. С тим у вези је првостепени суд за одређене разлике у исказима свједока правилно утврдио да се не односе на одлучне чињенице и у коначном је правилно оцијенио вјеродостојним исказе оштећених који су дали на главном претресу, налазећи да су у свему битном конзистентни са њиховим исказима из истраге и међусобно сагласни.

Настојећи да доведе у сумњу правилност оцјене изведених доказа, бранилац је у усменом излагању на јавној сједници пред овим судом посебно истакао исказ свједока С. К. - да је прије рата радио са братом оптуженог З. Л. и тврдио да га је његов брат спасао од батина у Самачком хотелу и да му је том приликом рекао да му је погинуо брат "Г.", па му је он изјавио саучешће. У погледу исказа овог свједока, првостепени суд је уз правилне констатације да нечовјечно поступање према С. К. није ни стављено на терет оптуженом и да је својим исказом овај свједок само потврдио присуство оптуженог у Самачком хотелу, али да основано сматра неприхватљивим његову изјаву да је тад могао саопштити да му је погинуо брат „Г.“, пошто је млађи брат оптуженог који је носио овај надимак, несумњиво погинуо почетком 1993. године, дакле знатно послје критичних дешавања у Самачком хотелу. Кад пак инсистира на изјави свједока Џ. М., бранилац губи из вида да исти није био очевидац предметних догађаја, нити је с тим у вези релевантан његов исказ да као потпредсједник Странке (...) у Гацку није имао сазнања о оптуженом као учиниоцу кривичног дјела на штету бошњачких цивила, за разлику од сазнања које је имао за његовог брата званог "Г.". Једнако тако, кад указује на исказ свједока А. Ч. из истраге - да је претучен од стране оптуженог и М. В., а да на главном претресу није довео у везу оптуженог са његовим премлаћивањем у Самачком хотелу, бранилац губи из вида да је првостепени суд управо на основу наведене изјаве овог свједока сматрао да је у сумњи остао навод оптужбе везан за инкриминисано поступање оптуженог према њему као оштећеном, па је тај навод изоставио из описа дјела за које је оптуженог огласио кривим, примјеном принципа из члана 3. став 2. ЗКП РС *in dubio pro reo*, о чему су дати релевантни разлози (на стр. 22.). Како у погледу осталих одлучних чињеница суд није био доведен у сумњу, те није ни имао законских услова за примјену овог начелног правила приликом утврђивања одлучних чињеница, због чега се с тим у вези неосновано жалбом оспорава утврђено чињенично стање, кроз неутемељену тврдњу о учињеној битној повреди кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 3. став 2. ЗКП РС.

Уз то су у образложењу побијане пресуде изнесени битни садржаји изјава бројних свједока одбране и изнесени у свему прихватљиви разлози за њихову оцјену, те правилно констатовано да су неки од свједока одбране потврдили изјаве оштећених и других свједока оптужбе на којима је засновано утврђено чињенично стање, како у погледу присуства оптуженог, тако и његовог нечовјечног поступања према оштећеним. Тако је свједок Џ. Ч. изјавио да познаје оптуженог од прије рата јер су заједно радили у Т. Г. и да га је видио у просторијама Самачког хотела, али да није видио и да је физички неког злостављао. Свједок М. В. је изјавио да су његовог брата М. прије извођења из хотела тукли и малтретирали њему непознати мушкарци у униформи и да га је оптужени Л. ударио пушком по глави и расјекао му чело, али није био сигуран у погледу надимка

оптуженог и на главном претресу га није могао препознати, наводећи као разлог да су протекле 32 године од кривичног догађаја. Свједок А. Б. је изјавио да ништа добро није чуо о оптуженом у вријеме рата и да је његово име кружило међу затвореницима. Према прочитаној изјави из истраге свједока С. О., у Самачки хотел је долазио Л. звани „П.“ и једном га је приликом више пута ударио војничком чизмом у стомак. По изјави свједока К. Б. из истраге, у објектат гдје је и он био заточен, долазили су припадници Бијелих орлова, међу којима је познавао П. Л., који је радио у Т. Г.. Свједок М. Б. је спомињао човјека по надимку „М.“ као припадника Бијелих орлова са којим је путовао док је ишао у средњу школу родом из села Д., коју је војску служио у Струмици и био у правом смислу ријечи „четник“ који је учествовао у убијању људи приликом „чишћења Гацка“ у јуну 1992. године.

Правилно је закључио првостепени суд да су одређени свједоци одбране потврдили одређене наводе оптужбе и да, сагледане у контексту цјелокупне доказне грађе, нити једном изјавом свједока одбране није искључено инкриминисано поступање оптуженог. Уз остало је првостепени суд дао и у свему прихватљиво образложење (на стр. 17. пресуде) за неприхватање изјаве свједока одбране (његовог брата З. Л., В. Ц., Д. и П. Г.), у дијелу којим су покушавали пружити оптуженом алиби, наводећи да су имали заједно с оптуженим војни распоред на брду изнад Гацка и да су због пуне борбене готовости могли напуштати јединицу само уз одобрење командира. При том је суд цијенио и неспорне околности које се односе на близину мјеста наведеног положаја војне јединице у којој је био распоређен оптужени и закључио да је постојала реална могућност да оптужени више пута у току јуна 1992. године долази у Самачки хотел и предузме инкриминисане радње према заробљеним бошњачким цивилима, о чему наведени свједоци нису свједочили, па њихови искази с тим у вези и немају релевантан значај.

Првостепени суд је уз правилну анализу изведених доказа отклонио сваку могућност да је инкриминисане радње умјесто оптуженог, предузимао његов млађи брат Б. звани „Г.“, на основу изјава оштећених који су познавали оптуженог и обојицу или неког од његове браће, неки и прије рата (као радника Т. Г.) или су информације о његовом идентитету касније добили од оних који су га лично познавали и који су спознаје о његовом идентитету пред судом несумњиво потврдили, што наводи жалбе браниоца нису успјели довести у сумњу.

Кад оспорава утврђено чињенично стање и начин на који је првостепени суд цијенио исказе свједока оптужбе и одбране, са аспекта њихове вјеродостојности и доказне вриједности, бранилац врши другачију оцјену доказа, за коју не нуди прихватљиве аргументе. На исти начин долази и до закључака о постојању сумњи у погледу одлучних чињеница за постојање предметног кривичног дјела.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање побијаном пресудом је правилно примијењена одредба члана 142. став 1. КЗ СФРЈ који је на снази био у вријеме извршења кривичног дјела, што наводи жалбе браниоца нису успјели довести у сумњу.

Испитујући одлуку о казни наводима жалбе тужитељице и поводом жалбе браниоца у складу са чланом 322. ЗКП РС, суд је утврдио да одлуком првостепеног суда да за предметно кривично дјело из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ (а за које је прописана као најмања мјера казна затвора од 5 година), оптуженом изрекне казну затвора од 2 године и 6 мјесеци уз примјену одредби о ублажавању казне из члана 42. став 1. тачка 2) КЗ

СФРЈ, није повријеђен кривични закон на штету оптуженог, као и да се жалбом тужитељице неосновано оспорава примјена одредби о ублажавању и постојање особито олакшавајуће околности. С тим у вези тужитељица неосновано тврди да је побијаном пресудом учињена битна повреда из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, у виду недостатка разлога постојању особито олакшавајућих околности, као основа за ублажавање казне, зашто нема упориште у садржају побијане пресуде, у којој је наведено (на страни 24.) да је суд на страни оптуженог утврдио постојање више олакшавајућих околности (његову породичност, релативно младу животну доб у вријеме извршења дјела и да је од тад протекло више од 30 година, а оптужени није осуђиван ни раније, као ни у протеклом периоду), па се с тим у вези изјављени приговори жалбе показују неоснованим. Уз то се жалбом неосновано настоји оспорити наведени закључак првостепеног суда о постојању особито олакшавајуће околности, као основа за ублажавање казне, за што се не нуде прихватљиви аргументи. И по оцјени овог суда се ради о околностима које у својој укупности попримају особито олакшавајући значај и оправдавају наведено ублажавање казне оптуженом, уз правилну примјену члана 42. став 1. тачка 2) КЗ СФРЈ, при чему посебан значај има околност што оптужени није био раније осуђиван, као и његово позитивно понашање након учињеног дјела у периоду дужем од 30 година, током којег није осуђиван за друга кривична дјела. С тим у вези се показује реалним очекивање првостепеног суда да ће се извршењем изречене казне остварити њена сврха.

Због свега наведеног суд је утврдио да не постоје разлози због којих се жалбама побија првостепена пресуда и да истом није повријеђен кривични закон на штету оптуженог, па је одлучено као у изреци ове пресуде на основу члана 327. ЗКП РС.

Записничар
Ања Давидовић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић